

Dromedarer af Køretøjer havde deres Heste aldrig set, og de vilde slaa sig i Tøjet og gøre Ulykker. Den daværende Minister — jeg husker ikke, hvem det var — erklærede da, efter min Mening meget fornuftigt, at Hestene vare lærvillige Dyr, og at de vilde gaa frem i Kultur med den Tid, de levede i, og lære at se paa en Sporvogn uden at gøre alt for store Ulykker. Hestene lærte da ogsaa snart at kende de gamle Sporvogne, og de have ogsaa lært at kende de elektriske. Første Gang de se dem, kige de paa dem, men de lære snart at indse, at det er noget, der hører til.

Da jeg i Midten af 80erne kørte ud paa Landet, herskede der her i Nordsjælland et Raseri mod, at Cyklisterne færdedes paa Landevejene, thi det var hændt, at en ung Hest havde slaaet sig i Grøften for en Cykles Skyld. Alle, der kørte paa Cykle, kaldtes for Sportsmænd, og det var ikke langt fra, at man delvis betragtede som Ugerningsmænd dem, der kørte paa et saadant Apparat. Tiden gik, og Folk blev ved at køre paa Cykle, men det sad dog fast i Bondens Sind, at det var noget galt at køre paa Cykle. Særlig Damer maatte det kunne forbydes, fordi de kørte med Skørter paa. Man kunde ikke forlange, at en almindelig Hest skulde finde sig i at se et saadant skorteflagrende Væsen komme imod den. Der var et Raseri oppe, men det indskrænkedes efterhaanden til, at naar blot Damerne vilde køre i mørke Kjoler og mørke Liv, gjorde det ikke noget, men disse Sommerdamer fra København med deres hvide Bluseliv vare en Uting i Landskabet og nok til at ødelægge den nordsjællandske Hestebestand og Landbrug. Siden er det blevet saadan, at ikke blot Bonden og Bondens Søn, men ogsaa hans Karl og hans Røgter køre paa Cykle paa Landevejen, og for hvert Køretøj, der findes paa en Landevej, enten det nu er en Amtsvej eller en Bivej, færdes der 20, maaske 100 Cykler. De Heste, som nu for Tiden ere bange for Cykler, ere meget faa, thi de have vænnet sig til at se dem, og Cyklisten og Kusken have et indbyrdes Tegnsprog og tage gensidigt Hensyn til hinanden. Det hele foregaar nu under de mest civiliserede Former, saa at man nu meget sjældent er Vidne til, at en Kusk søger at trænge en Cyklist i Grøften for at hævne sig paa dette moderne Befordringsmiddel.

Men da saa Automobilismen kom frem, vare vi straks paa Færde med en Lov for nogle Aar siden for at bremse og hemme

denne udmærkede Industri og dette udmærkede Befordringsmiddel. Jeg maa føje til, at jeg aldrig har siddet paa en Automobil, saa jeg taler ikke af Kærlighed til Instrumentet, men jeg kan se, at det er et godt Befordringsmiddel baade for Personer og Gods, som i mange Tilfælde vil være langt at foretrække for mange af vore Lokalbani, som virkelig ikke have Trafik nok til at bære sig, medens der ved Siden af ligge store, stenlagte, ypperlige Hovedlandeveje, Mil efter Mil op igennem Landet, som nu næsten ikke benyttes.

Man skulde tro, at denne Lov var en Lov, som skulde ophjælpe Erhvervslivet, og at den derfor gjorde, hvad den kunde, for at forsonde Befolkningen med disse ny Køretøjer. Men det er lige modsat. Paa alle Maader søger Loven at hemme og indskrænke Automobilismen. Denne Lov skulde revideres i Aar, og det er denne Revision, vi ere i Lag med her. Man skulde nu have ventet, at det foreliggende Lovforslag havde indeholdt Lempelser i den gamle, strenge Automobillov, særlig da der nu er indvundet Erfaringer og Automobilisterne selv ikke forlange bedre Kaar end at køre som fornuftige Mænd med en forsvarlig Kørsel og staa til Ansvar for de Ulemper, som de paa deres Automobiler komme til at foraarsage. Men det er der slet ikke Tale om her.

I den gamle Lov var der truffet indskrænkende Bestemmelser om Natkørsel, de ere fastholdte her. I den gamle Lov var der indskrænkende Bestemmelser mod Benyttelsen af Biveje. Jeg gad nu egentlig vide, hvad en Bivej skal benyttes til, naar den ikke maa benyttes til Kørsel, og hvad Fornøjelse man skal have af en Automobil, naar man ikke paa denne kan komme rundt ad alle Landets talrige Biveje, hvor nu næsten ingen Mennesker køre. De benyttes af Cyklister og til en Morgen- og Aftentur til Stationen med Mælkevognen. Forbudet mod Nat- og Aftenkørsel er, som sagt, fastholdt, og Bivejenes Afspærring er fastholdt i endnu større Omfang end før. Efter den gamle Lov kunde dog Justitsministeren dispensere fra Forbudet, men efter den ny Lov udkræves der det vedkommende Amtsraads Samtykke. Denne ny Kørsel har nu ikke nogen værre Fjende end Amtsraadene. Amtsraadene pleje jo ikke at være saa hellige i Omtale her i Salen. Vi ønske jo alle sammen gennem en frindsat kommunal Valgreform at faa vore Amtsraad reformerede. Derfor turde det maaske ikke være af Vejen at sige, at Amtsraadene ikke ere fuldt moderne, ej-